

Когато не искаше да вали....

— „Ако не завали скоро, изгубенъ съмъ“, каза чадърътъ на бастуна, който имаше една змийска глава и винаги придружаваше господаря си. — „Азъ ще умра отъ мъжа! Това омразно хубаво врѣме! Изгубенъ съмъ, ако не завали скоро!“ продължи чадърътъ.

И пакъ не завали. Слънцето стоеше на ясното небе и грѣеше. И кога зайдѣше, пакъ биваше горещо и задушно.

Листата на дърветата бѣха прашявали и засъхнали. Цвѣтята завѣхнуваха веднага, щомъ разцвѣтѣваха. Птичкитѣ търсѣха вода, ала погочето бѣше прѣсъхнало. Изъ пѣтя вървѣха войници, тѣжни, жадни, покрити цѣли съ прахъ.

А чадърътъ наистина издѣхваше отъ мъжа и ядъ.

Слѣдъ обѣдъ войницитѣ загърмѣха; тѣ правѣха маневра.

Нѣколко любопитни облачета надникнаха надъ хоризонта.

— „Какво гърми?“ казаха тѣ и се приближиха.

И прииждаха сѣ нови и нови облаци, за да узнаятъ, отъ кждѣ иде това гърмене. Тѣ не можаха да се съгласятъ, отъ дѣ иде гърмежътъ, скараха се и си чукнаха главичкитѣ.

А знаете ли, що стана тогава?

— Завалѣ силенъ дъждъ!

Листата и цвѣтята отдѣхнаха. Тѣ се освѣжиха. Врабчетата се окжпаха въ баричкитѣ. Поточето зарумолѣ.

Войницитѣ се завръщаха ободрени и пѣеха. А чадърътъ излѣзе съ Пенча на разходка.

Хлѣцналъ отъ радостъ, той се надуваше прѣдъ бастуна съ змийската глава, който сега стоеше печаленъ вкѣщи.

п. д.